

进击的王妃

ยอด
หญิง
สองแคว้น
ทวยแผ่นดิน
สองทพ

6

桔子面条 เขียน
Rong Ying วาด

บทที่ 170 ออกอุบายซ่อนแผน

กู่เทียนหลานเดินออกจากเรือน ชิวเย่ว์ก้าวตามติดนางไม่ห่าง ยังมีตาคู่หนึ่งคอยจับจ้องในเงามืด

กู่เทียนหลานเดินเล่นไถ่ๆ บริเวณเรือนพัก ตลอดทางพบคนในจวนโดย ‘บังเอิญ’ อยู่หลายครั้ง คนพวกนั้นต่างแอบใช้สายตาสงสัยจับจ้องนาง ตอนที่กู่เทียนหลานมองไป พวกเขา ก็จะรีบละสายตาออก ทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น

กู่เทียนหลานเดินอ้อยอิ่งไปทั่วรอบหนึ่ง ดูเหมือนเดินเล่นทว่าความจริงแล้วกำลังจดจำแผนผังอยู่ในหัว อีกสองวันแผนผังของจวนหลังนี้ก็จะกลายเป็นภาพภาพหนึ่งในใจนาง

นางกำหนดเส้นทางหลบหนีที่ชัดเจนก่อน รอโอกาสมาถึงก็จะหนีออกไปจากจวนตระกูลเกา

นี่ก็เป็นแผนการในใจของกู่เทียนหลาน

“พี่หญิง ผ้าเช็ดหน้าท่านหลุดมือแล้ว”

ระหว่างที่กู่เทียนหลานเดินอยู่ก็ได้ยินเสียงนี้ หันหน้ามอง
ไปเห็นแม่นางน้อยอายุสิบเจ็ดสิบแปดกำลังวิ่งตามนางมา แม่นางน้อยนางนั้นหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก แวตาทรงเสน่ห์ เรือนร่างอวบอ้วน ยิ้มแล้วคิ้วโก่งโค้ง ยังมีความน่าเอ็นดูอยู่หลายส่วน

แม่นางน้อยเดินมาข้างกายกู่เทียนหลานอย่างเป็นกันเอง
กะพริบตามอง เห็นนางมองตนด้วยแวตาทองของคนแปลกหน้า
แล้วถอนหายใจโล่งอก

แม่นางน้อยผู้นี้คือเกาซิวอวี

ดูท่านางจึงจอกตนนี้จะลืมนไปแล้วว่านางเป็นผู้ใด

เกาซิวอวีลอบขบเขี้ยวเคี้ยวฟันในใจ แต่นางเชี่ยวชาญใน
การเอาใจบุรุษที่สุด เกาซิงก็ไม่ยกเว้น นางรู้ว่าเกาซิงชอบนาง
จึงจอกตนนี้ ฐานะของนางจึงจอกตนนี้ในใจท่านพี่เหนือล้ำกว่า
นางอย่างยิ่งยวด ยิ่งนางกลั่นแกล้งจอกนางนี้ ท่านพี่ก็ยิ่ง
รังเกียจนาง

เกาซิวอวีกำลังคิดว่าควรทำเช่นไรให้ท่านพี่เกลียดนาง
จึงจอกตนนี้อย่างไม่เผยพิรุณดี ทว่าไปหน้าก็ยังประดับรอยยิ้ม
บริสุทธิ์ไร้เดียงสาอยู่เช่นเดิม

นางมีหน้ากาาสองใบ ยั่วเข้าได้ บริสุทธิไร้เดียงสาก็ได้
เช่นกัน

“พี่หญิง ผ้าเช็ดหน้าท่าน ข้าชื่อเกาชิววี่ พี่หญิงเรียก
ข้าว่า ‘ชิววี่’ ก็ได้” เกาชิววี่ยื่นผ้าเช็ดหน้าไปตรงหน้า
กู่เทียนหลาน แล้วกะพริบตาเอ๋ย

กู่เทียนหลานรับไว้ “ขอบคุณ”

“พี่หญิงเพิ่งมาที่นี่ได้ไม่นาน คงยังไม่คุ้น ข้าพาท่านเดินชม
เป็นอย่างไร” เกาชิววี่คล้องแขนกู่เทียนหลานเหมือนสนิท
คุ้นเคย

กู่เทียนหลานพยักหน้า “อืม”

“พี่หญิงชื่ออะไร” เกาชิววี่เอ่ยถาม

“ลี้มแล้ว” กู่เทียนหลานเอ๋ย

“พี่หญิง ท่านเป็นคนจากที่ใด” เกาชิววี่เอ่ยถามขึ้นอีก

กู่เทียนหลานทำคาง “ลี้มแล้วเช่นกัน”

เกาชีวอวีกะพริบตา ก่อนเอ่ยอย่างมีเลศนัย “พี่หญิงลืมเรื่องราวไปมากนัก เช่นนั้นพี่หญิงเคยมีคนรักหรือไม่ หรือว่าลืมไปแล้ว”

ชีวเยว้ไต้ยีน สีหน้าก็แปรเปลี่ยนทันใด “คุณหนูสาม...”

แม่นางท่านนี้อีกสองวันก็จะแต่งงานกับนายท่านแล้ว วาจานี้ของคุณหนูสามเห็นได้ชัดว่ากำลังยุแหย่ความสัมพันธ์ระหว่างแม่นางท่านนี้กับนายท่าน ทว่าแม่นางท่านนี้ก็กลับเหมือนมองไม่ออก ยังคิดว่าคุณหนูสามต้องการสานสัมพันธ์กับนางจริงๆ ...

เกาชีวอวีมองชีวเยว้ ความไร้เดียงสาในแววตากลายเป็นเย็นเยียบทันใด นางมองจ้องจนชีวเยว้หนาวสั่น ชีวเยว้จึงรีบปิดปาก ไม่กล้าเอ่ยวาจาอีก

พอเกาชีวอวีถาม กู้เทียนหลานถึงกับขมวดคิ้วตั้งใจครุ่นคิดขึ้นมา

หลี่เยจิ่นไม่ใช่คนรักของนาง แต่เป็นศัตรูคู่แค้นของนาง

แต่นางมักรู้สึกเหมือนตนเองลืมเรื่องสำคัญอะไรไป ในหัวนางมีเงาร่างหนึ่ง แต่ไม่ว่าจะมองไปหน้าอย่างไรก็มองไม่ชัด

“พี่หญิง ไม่ต้องคิดถึงคนรักท่านแล้ว ท่านพี่รู้เข้าอาจไม่พอใจได้” เกาฉิววี่ตั้งแขนเสื้อจนนางได้สติกลับมา

นางยังไม่ได้เอ่ยอะไร แม่นางน้อยผู้นี้ก็ยึดเยียดคนรักให้นางผู้หนึ่ง ฝีมือการยุแยงสร้างช่องว่างให้คนของแม่นางผู้นี้ไม่เลวเลยจริงๆ นางเป็นสองเฮาหวังเยาว์มานานขนาดนั้น เหตุใดจะมองลูกไม้เล็กๆ เช่นนี้ไม่ออก

ทั้งสองคนเดินรอบจวนตระกูลเกาได้ครึ่งรอบก็กลับไปเรือนกู่เทียนหลาน

“พี่หญิง ข้าเข้าไปดูเรือนพักของท่านได้หรือไม่” เกาฉิววี่ตั้งแขนกู่เทียนหลานพร้อมเอ่ย

“แม่นาง ท่านต้องนอนกลางวันทุกวัน ยามนี้ว่างแล้วหรือไม่” ในที่สุดฉิวเยว่ก็อดเอ่ยขึ้นไม่ได้

ต่อให้เกาฉิววี่จะใช้สายตาจับจ้องนาง แต่นางก็ไม่อาจไม่พูด เห็นชัดว่าเกาฉิววี่ไม่ได้ประสงค์ดี หากให้เกาฉิววี่เข้าเรือน เช่นนั้นก็เท่ากับการล่อหมาป่าเข้าถ้ำ ถึงเวลาแล้วอาจไม่เป็นที่ผลดีต่อแม่นางกู่ได้ แม่นางกู่เป็นเจ้านายนาง หากเป็นอะไรขึ้นมา ตนคงไม่อาจหนีไปที่ใดได้

กู่เทียนหลานเอ๋ย “หากชีวอวียาก จะเข้ามาดูก็ได้”

สีหน้าชีวเยว่กลายเป็นไม่น่าดูยิ่ง

ความยินดีในใจเกาชิวอวี่แผ่ซ่านมาถึงใบหน้าแล้ว

ก่อนหน้านี้นางยังคิดว่าปีศาจจิ้งจอกนางนี้มีฝีมือเก่งกาจอะไร ยามนี้ดูแล้วก็แค่นางจิ้งจอกโง่เขลา มีแต่รูปโฉมหาได้มีสมอง จะคู่ควรกับท่านพี่ที่โดดเด่นไม่เป็นรองผู้ใดได้อย่างไร

เกาชิวอวี่มองชีวเยว่อย่างอวดดีแล้วเดินเข้าไป

นางทำตัวเหมือนนายหญิงของเรือนหลังนี้ ตรวจตราอย่างละเอียด ยังจงใจเดินไปในห้องนอนกู่เทียนหลาน พอเห็นว่าด้านในเป็นแค่ห้องนอนสตรีธรรมดาๆ ไม่ได้มีร่องรอยของการอยู่ร่วมกันของคนสองคน ก็อารมณ์ดีอย่างประหลาด

ดูท่าจิ้งจอกนางนี้จะยังไม่ได้ปิ่นขึ้นเตียงท่านพี่

ทว่าในตอนที่เกาชิวอวี่เห็นภาพวาดแผนที่ที่แขวนอยู่ในห้องหนังสือ อารมณ์ที่กำลังเบิกบานนั้นก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

นางรู้ดีว่าท่านพี่ทุ่มเทร่างกายแรงใจไปกับภาพวาดแผนที่นี้มากเท่าไร รักมันเพียงใด ท่านพี่ถึงกับมอบภาพวาดแผนที่นี้ให้นางจึงจอกตนนี้!

เกาชี่ววี่กำมือแน่น จ้องภาพวาดนั้นเขม็ง ในแวตาเหมือนมีไฟลุกโชน แทบจะอยากเผาภาพวาดนี้ให้เป็นจุณ

เมื่อกู่เทียนหลานเข้ามา ใบหน้าของเกาชี่ววี่พลันกลายเป็นยิ้มไร้เดียงสา “พี่หญิงจะนอนกลางวันแล้ว เช่นนั้นชี่ววี่ก็ไม่ขอรบกวนพี่หญิงพักผ่อน พรุ่งนี้ชี่ววี่ค่อยมาคุยเป็นเพื่อนพี่หญิงใหม่”

เกาชี่ววี่กล่าวแล้วก็จากไป

กู่เทียนหลานยืนอยู่ตรงภาพแผนที่นั้น สายตารวมศูนย์อยู่ที่จุดจุดหนึ่ง

ชีวเยว่ถือชาที่เพิ่งต้มเสร็จเข้ามา ยื่นให้นางแล้วยืนอยู่ข้างกายนาง เอ่ยขึ้นอย่างอดกลั้น “แม่นาง คุณหนูสามเกิดนอกจวนตอนอายุแปดขวบถึงกลับมาที่จวนตระกูลเกา ลือกันว่าความจริงแล้วคุณหนูสามหาใช่ทายาทของนายท่านผู้เฒ่า คุณหนูสามติด

นายท่านมาก แต่ก่อนฮูหยินยังเคยให้สาวใช้ห้องข้างกับนายท่าน ทว่าต่างล้วนแต่ตายด้วยมือของคุณหนูสาม”

ชีวเย่ว์คิดว่าคำเตือนของตนชัดเจนมากพอแล้ว “แม่นาง ที่ข้าเอ่ยพวกนั้นล้วนแต่เป็นคำเล่าลือ ท่านคิดว่าคุณหนูสามเป็นคนเช่นไรหรือ”

กุ่เทียนหลานครุ่นคิด “ข้าวลือมีอาจเชื่อถือได้ทั้งหมด จากที่ข้าดู ชีวอวี้นิสัยดีนัก วาจาจะฉาน ข้าอยู่ในจวนกำลังเบี๊ยะพอดีมีคนคุยด้วยก็นับว่าไม่เลว”

ชีวเย่ว์มองนางอย่างไม่ได้ตั้งใจนัก

เริ่มแรกนางคิดว่าตนได้เจ้านายดี เกียรติยศความมั่งคั่งนับวันรอได้เลย แต่คิดไม่ถึงว่านางจะไร้เดียงสาได้ถึงขั้นนี้ นิสัยเช่นนี้ เอาใจผู้ชายบางพวกได้ แต่อยู่ในจวนใหญ่โตแห่งนี้นักไม่ยืนยาว ถึงเวลาแม่แต่ตายไปก็ยังไม่รู้ตัว

ยามนี้ชีวเย่ว์คิดเช่นนี้ แต่หากนางรู้ความคิดจริง ๆ ในใจ กุ่เทียนหลานจะต้องตกใจตัวโยนเป็นแน่

หลังจากกู่เทียนหลานเดินวนรอบจวนตระกูลเกาแล้ว พบว่าจวนแห่งนี้รักษาแน่นหนาและเข้มงวดนัก วรยุทธ์บน กายนางสุญฺหายหมดสิ้น หากอาศัยแค่ตนเองหนีออกไปจาก จวนแห่งนี้คงเป็นไปไม่ได้

หากนางจะออกจากจวน ก็จำเป็นจะต้องหยิบยืมกำลังจาก ผู้อื่น

อีกอย่างจากมุมมองบางด้าน ความคิดนางกับคุณหนูเกา- ชิววี่ก็ไม่ได้ขัดประโยชน์กัน

ไม่ต่างกับเกาชิง หนีจากจวนตระกูลเกา

เพียงแต่เกาชิววี่อยากให้นางตายออกไปก็เท่านั้น

กู่เทียนหลานจ้องภาพวาดนั้น ลูบคางพลางคิดว่าควรใช้ เกาชิววี่อย่างไรดี

“ชอบมากหรือ”

เสียงทุ้มต่ำของชายผู้หนึ่งดังขึ้นที่ข้างหูนาง

กู่เทียนหลานไม่ได้เหลียวหลัง ชายผู้นั้นเข้ามาใกล้กว่า
เดิม เอาคางเกยลงบนไหล่นาง ลมหายใจอุ่นร้อนพ่นรดใบหน้า

กู่เทียนหลานห้ามตนเองไม่ให้ผลักเขา “อืม”

เกาซิงก็พลันอารมณ์ดี มือทั้งสองโอบเอวบางของนาง
กักขังนางอยู่ในอ้อมกอด

“มีอยู่ปีหนึ่ง ข้านำคนร้อยคนบุกตีค่ายทัพตระกูลกู่ของ
วังเยว่เพียงลำพัง ทว่าไม่คาดกลับเกิดหลงทาง หาที่ตั้งทัพไม่
พบ เห็นเพียงแพะที่ถูกเลี้ยงล้อมคอกเอาไว้ ไม่อาจลอบโจมตี
ค่ายทัพ ข้าก็เลยปล่อยแพะออกไปทั้งเชนนั่น” เกาซิงเว้นวรรค
ครู่หนึ่งก่อนเอ่ย “คงถือว่าลอบโจมตีเสียยิ่งได้กระมัง”

เกาซิงยื่นมือออกไป จมลงบนจุดหนึ่งบนแผนที่ จุดนั้นเป็น
จุดที่ลอบโจมตีในยามนั้น

คิ้วกู่เทียนหลานขมวดเข้าหากัน นางนึกเรื่องเก่าเรื่องหนึ่ง
ได้

ทหารทัพตระกูลกู่เหมือนหมาป่าคล่ายพยัคฆ์ ชอบกินเนื้อ
เนื้อสดใหม่มักจะเสียเร็ว รสของเนื้อรมควันมีแต่รสเค็ม นางก็

เลยมีความคิดหนึ่งขึ้น หากจะกินเนื้อสดๆ เช่นนั้นก็ต้องพาแพะ
ออกทัพไปด้วย

แต่แต่ละครั้งพวกเขาจะหาที่ลับตาล้อมคอกแพะเลี้ยงไว้ตรง
นั้น ทุกครั้งที่ชนะศึกกลับมาได้ก็จะได้กินเนื้อ ทอนที่พวกทหาร
ออกศึกก็จะมีกำลังวังชาเป็นพิเศษ

ทว่าวันหนึ่งรบชนะกลับมา แพะที่ล่อมไว้กลับหายไป
ทั้งหมด ทำให้พวกทหารต้องกินผักไปครึ่งเดือน ปากแทบจะพ่น
นกอออกมาได้แล้ว

ยามนั้นกู่เทียนหลานคิดเอาไว้ว่าหากนางหาโจรขโมยแพะ
ได้ จะต้องส่งสอนเขาหนักๆ สักรอบ

เกาซึ่งไม่รู้ว่ตนเองรู้สึกไปเองหรือไม่ เขาถึงกับเห็นไอ
สังหารจากใบหน้านาง ไอสังหารรูดผ่านรวดเร็วนัก

เสี้ยวหน้านางเองก็งดงามเช่นกัน ขนตายาวอ่อน จมูกและ
ปากเล็กจิ้มลิ้ม ในความวิจิตรมีความอ่อนหวาน เกาซึ่งเห็นหญิง
งามมามาก นอกจากหน้าตาแล้ว ยังมีกลิ่นอายบนกายนาง แม้
ความปราดเปรื่องออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ รวมถึงความเหี้ยม

เกรียมเด็ดขาดที่แผ่ออกจากตัวนางเป็นระยะๆ นางแตกต่างจากสตรีที่เขาเคยพานพบมา

เกาซึ่งชี้แผนทีต่อ เล่าเรื่องน่าสนใจหลายเรื่อง เขาไม่เคยพูดมากความเช่นนี้มาก่อน ครั้งนี้นับว่าเป็นครั้งแรก

เกาชีว่วักกลับไปถึงเรือน ปิดประตูแน่นสนิท ความรู้เดียวสาบโนบหน้าถูกเก็บกัก กลายเป็นความอำมหิตและริษยา

นางอยู่ข้างกายท่านพี่มาเกือบสิบปี ความรู้สึกสิบปี ท่านพี่ถึงกับไม่เคยให้นางชมแผนทีนั้นแม้แต่สายตาเดียว ตอนนีถึงกับมอบมันให้นางจึงจอกนั้น

เกาชีว่วียังคิด ยิ่งสัมผัสได้ถึงไฟโทสะที่ม้วนตลบอยู่ในอกตน ออกางกระเพื่อมขึ้นลงรุนแรง ไม่อาจสงบได้อยู่นาน

“ผ้าเช็ดหน้าผืนโปรดในมือท่านพี่จะต้องเป็นจึงจอกนางนั้นที่มอบให้แน นางจึงจอกมอบผ้าเช็ดหน้าให้ท่านพี่ ท่านพี่เลยมอบแผนที่ให้นางจึงจอก ทั้งสองคนนี้มีใจให้กัน”

“ไม่ได้ หากเป็นเช่นนี้ต่อไป พอทั้งสองแต่งงานกันก็จะต้องมีสัมพันธ์อันดี เช่นนั้นในตาท่านพี่ก็จะมีที่ให้ผู้ใดได้อีก”

เกาชั่ววี่หัลับตาครุ่นคิด ในหัวอยู่ๆ ก็มีประกายสายหนึ่ง
วูบไหว

ท่านพี่มอบแผนที่ที่เห็นเป็นสมบัติล้ำค่าให้จิ้งจอกนางนั้น
เป็นของแทนใจ หากจิ้งจอกนางนั้นไม่เห็นค่า ทำลายแผนที่นั้น
ท่านพี่จะไม่กลายเป็นโกรธโมโหไปหรอกหรือ

เกาชั่ววี่เอนกายอยู่บนตั่ง ปมในใจคลายออกแล้วกึ่งหนึ่ง
มูมปากอดแยมยิ้มขึ้นมาไม่ได้

บทที่ 171 แผนที่ถูกลทำลาย

“อาหลาน...อาหลาน...”

กู่เทียนหลานเบิกตา ก่อนจะพบว่าตนเองนอนอยู่ในเรือน
ไม้ที่ไม่คุ้นเคย หน้าต่างเปิดออก แสงของตะวันวสันต์ส่องลอด
เข้ามา ทั้งห้องเต็มไปด้วยความอบอุ่น

ทั้งกายกู่เทียนหลานอ่อนยวบ จนอยากเอนหลังเช่นนี้ไป
ตลอด

“อาหลาน!”

เสียงเรียกนี้ดูร้อนใจอยู่บ้าง เสียงดังมาจากด้านนอก เรียก
จนนางจิตใจไม่สงบ

กู่เทียนหลานก้าวลงจากเตียง ผลักประตูเดินออกไป

นอกประตูไม่มีคน แต่สายตานางนิ่งค้าง

ในเรือนแห่งนี้ปลูกท้อเอาไว้ ยามนี้กำลังบานสะพรั่ง
ทั้งหมดที่เข้าสู่สายตาล้วนแต่เป็นสีชมพู เหมือนได้มาเยือนแดน
เขียวยังไงอย่างนั้น

ลมเบาๆ พัดผ่าน กลับบัพผาโปรยปรายเต็มกายนาง

“อาหลาน!”

กู่เทียนหลานหันกาย มองตามเสียงไป ก่อนจะเห็นว่าใน
สวนลึกของป่าท้อ มีเงาร่างหนึ่ง

นัยน์ตากู่เทียนหลานหดเกร็งทันใด หัวใจเหมือนจะ
กระดอนออกมา ความรู้สึกคุ้นเคยแล่นไหลเข้ามาในใจนาง

เท่ากู่เทียนหลานมีปฏิกิริยาขึ้นก่อน เดินไปทางคนผู้นั้น

เมื่อกู่เทียนหลานเดินไปถึงป่าท้อ คนผู้นั้นก็พลันสลาย
หายไป

ในใจกู่เทียนหลานว่างเปล่า เริ่มมองหาอย่างร้อนใจ

นางวิ่งมานานจนวิ่งต่อไม่ไหว ทำได้เพียงยืนเหม่อลอยอยู่
ตรงนั้น

“อาหลาน”

เสียงดังขึ้นด้านหลัง ก่อนมีมือสองข้างโอบเอวนางไว้

กู่เทียนหลานจะหันหน้าไปมอง

“อาหลาน อย่าหันมา”

ศีรษะกู่เทียนหลานเกร็งทันใด นางอยากหันไปมองหน้า
เขาให้ชัด แต่นางมีความรู้สึกหนึ่ง หากหันไป เขาก็จะเลือนหาย
จากไปอีก

“อาหลาน ที่นี่สวยหรือไม่”

กู่เทียนหลานมองกลีบดอกท้อที่โปรยพลีทั่วฟ้า พยักหน้า
เอ่ย “สวย”

เสียงหัวเราะท่วมต่าของชายผู้นั้นดังขึ้นที่ข้างหูนาง

“อาหลานชอบก็ดี ที่นี้เจียบสงบยิ่ง ไม่มีการแก่งแย่ง พวกเราลงหลักปักฐานกันที่นี้เถอะ จะไม่มีผู้ใดมารบกวนพวกเราได้อีก”

ในใจกู่เทียนหลานพลันมีความหวัง จึงพยักหน้าทันใจ

ทั้งสองคนยืนเจียบ ๆ กันอยู่เช่นนี้ กู่เทียนหลานข่มกลั้นแล้วข่มกลั้นอีก อุดอ่อยไม่ได้ “ข้าอยากเห็นหน้าเจ้า”

ชายผู้นั้นนิ่งเจียบพักหนึ่ง ก่อนตอบรับ “อืม”

มือที่ทอดนางคลายออก กู่เทียนหลานหันหน้าไป ทว่าในตอนที่จะเห็นองคภาพยพทั้งห้าเด่นชัด ตรงหน้าอยู่ ๆ ก็ปรากฏวังน้ำวน ใบหน้าชายหนุ่มเลื่อนราง ปาท้อบริเวณโดยรอบก็เลื่อนหายไปตามกัน สุดท้ายกลายเป็นความมืดมิดไร้ที่สิ้นสุด

กู่เทียนหลานตาเบิกโพลง ลูกนั่งบนเตียง ในใจว่างเปล่า เหมือนมีอะไรขาดหายไป

“เจ้าเป็นผู้ใดกัน”

นอกเมืองซีชวนห่างออกไปหลายสิบลี้ ในห้องมิดสนิท
ชายผู้หนึ่งแต่งกายขึ้น หอบหายใจรุนแรง

หากยามนี้มีแสง จะเห็นได้ว่าในแวตาเขามีประกายวูบ
ไหว เจือความโหยหาอันบ้าคลั่งเอาไว้

“อาหลาน! อาหลาน!” เขาเอ่ยทวนซ้ำๆ เหมือนเรียก
วิญญาณที่ไม่ปาน รวากับทำเช่นนี้จะทำให้นางกลับมาอยู่ข้าง
กายตนได้

เกาซึ่งบอกว่าอาหลานตายแล้ว

กงซุนอ้อหลับตาลง ในห้วงปรากฏภาพอาหลานที่ทั้งกายเต็ม
ไปด้วยเลือด กงซุนอ้อคิดเพียงว่า แม้เกาซึ่งจะทำอะไรกับอา
หลาน แต่ขอเพียงนางยังมีชีวิตอยู่ก็พอ

กงซุนอ้อบุกตีเกาซึ่งอย่างบ้าคลั่ง ฆ่าล้างทหารของเขา ทว่า
ก็ยังไม้อาจดับมอดความกระหายเลือดในใจตนได้

กงซุนอ้อคลุ้มเสื่อคลุ้ม เดินไปริมหน้าต่าง มือทุบหน้าต่าง
จนกำแพงสั่นสะเทือน

“อาหลาน เจ้าอยู่ที่ใดกันแน่”

หลัวหิงที่ปักอยู่ข้างกงซุนอี้ได้ยินเสียง ก็รีบหยุดกายลุกขึ้น ชักกระบี่พุ่งไปข้างกายกงซุนอี้ “ท่านแม่ทัพ เกิดอะไรขึ้น!”

“ไม่มีอะไร” กงซุนอี้เอ่ย

หลัวหิงพลันเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นทันใด

“ท่านแม่ทัพนี่กห้วงพระชายาอีกแล้วหรือ”

“เจ้าว่า...อาหลานยังมีชีวิตอยู่หรือไม่”

“พระชายาเป็นคนดีจะต้องมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง ยังมีชีวิตอยู่แน่นอน ไม่แน่ว่าอาจอยู่ในเมืองซีชว่น น่าเสียดายที่ยามนี้หน้าเมืองซีชว่นจับตัวเป็นน้ำแข็ง กอปรกับที่ภูมิภาคประเทศลาดชัน พวกเราไม่อาจบุกตีได้ คงต้องรอให้ถึงปีหน้าอากาศดีก่อน ท่านแม่ทัพ ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง จากรายงานของสายลับ อีกสี่วันเกาซิงจะเข้าพิธีแต่งงาน”

“แต่งงานรี แต่งงานกับผู้ใด” กงซุนอี้อดถามไม่ได้

“ได้ยินมาว่าเป็นหญิงชานา เกาซึ่งช่วยนางไว้ หญิงนางนั้นจึงใช้กายตอบแทนคุณ เกาซึ่งรักหญิงนางนั้นของเขามาก สายลับยังไม่ทราบหน้าตาของนาง” หลัวหนิงเอ่ย

กงซุนอี้ไม่เอ่ยวาจาไปชั่วขณะ ทำให้บรรยากาศอึดอัด

“ข้าต้องไปเมืองซีชวน” กงซุนอี้มองไปยังทิศของเมืองซีชวน ในใจเกิดการคาดเดาอย่างหนึ่งขึ้น แทบอยากจะไปดูที่จวนเกาซึ่งว่าคนที่เขาแต่งงานด้วยมีหน้าตาเช่นไร

“ความหมายของท่านแม่ทัพคือปลอมตัวเข้าไปหรือเช่นนั้นข้าจะไปด้วย” หลัวหนิงเอ่ย

เมืองซีชวน จวนตระกูลเกา

วันรุ่งขึ้น เกาฉีวอวีมาเยี่ยมกุ้เทียนหลานตามที่กล่าว ยังพกของน่าสนใจของตนมาด้วยจำนวนหนึ่ง

“หลายปีก่อน ตอนที่ท่านพี่ยังไม่ได้เป็นแม่ทัพ ไปเหนือล่องใต้ มักจะหาของดีน่าสนใจมาให้ข้า ข้าคิดว่าพี่หญิงคงยังไม่เคยเห็น จึงเอามาให้ดู” เกาฉีวอวีเอ่ย ส่วนเรื่องที่เอามามา

หรืออยากให้กูเทียบหลานเปิดหูเปิดตาจริง ๆ นั้น คนมีตาล้วน
แต่มองออก

เกาชีวอวีเอ๋ยแล้วก็ยัดของพวกนั้นไปในอกกูเทียบหลาน

“พี่หญิงดูเอาเถิด ไม่ต้องสนใจข้า ข้าจะไปเดินเล่นรอบ ๆ”
เกาชีวอวีเอ๋ยแล้วก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย

กูเทียบหลานมองของพวกนั้น มีกำยานกลิ่นแปลก ๆ ของ
แดนซือวี มีกำไลหยกประณีต ทั้งยังมีหนังสือนิยายหายาก
จำนวนหนึ่ง กูเทียบหลานอ่านแล้วติดงอมแงม

ชีวเย๋ว์มองนางอย่างไม่ได้ตั้งใจนัก ในใจคิดว่าเกาชีวอวี
จะต้องมีแผนร้ายอะไรแน่ ทว่าเจ้านายที่นางปรนนิบัติกลับไม่
ระแคะระคายเลยสักนิด ช่างน่าโมโหนัก!

ชีวเย๋ว์มองแม่นางกูที่กำลังมีใจจดจ่อ กระที่บเท้าแล้วหัน
กายตามเกาชีวอวีออกไป

“พี่ชีวเย๋ว์ ดอกไม้วางอยู่ตรงนี้ไม่ดีต่อหลักฮวงจุ้ย พวกเรา
ย้ายมันด้วยกันเป็นอย่างไร” สาวใช้ข้างกายเกาชีวอวีรั้งชีวเย๋ว์
เอาไว้

ชีวะเยร์ทำได้เพียงย้ายแจกันดอกไม้กับนาง สายตาไล่ตาม เกาชีวอวีไป ก่อนที่ไม่นานเกาชีวอวีจะหายไปไม่เห็นแม้แต่เงา

ด้านนอกเรือนมีทหารป้องกันแน่นหนา ทว่าด้านในกลับ มีแค่ชีวะเยร์สาวใช้วัยเยาว์เพียงคนเดียวและเหล่ามาฆาชาชีวะเยร์ถูกขวางเอาไว้ คนอื่นๆ ล้วนไม่สนใจว่าเกาชีวอวีจะทำอะไร

เกาชีวอวีทำเป็นสร้างเดินเล่นรอบเรือนหนึ่ง ก่อนจะเดินไปที่ห้องหนังสือของกู่เทียนหลาน แอบผลักประตูเดินเข้าไป

แผนที่นั้นยังคงแขวนแสดงอยู่ตรงนั้น ประกาศถึงฐานะของเจ้าของและความโปรดปรานที่ได้รับ เกาชีวอวีมองจนอดริษยาไม่ได้

เกาชีวอวีเดินเข้าไปฉีกทั้งแผนที่นั้น นางฉีกจนเสียหาย กลายเป็นเศษกระดาษ โยนทิ้งเต็มพื้น

เกาชีวอวีมองเศษกระดาษที่หล่นกระจัดกระจาย ความโกรธในใจเริ่มจางหายไปบ้าง นางสูดลมหายใจลึกๆ เก็บกักความอามหิตบนใบหน้า จนกลับมาบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเช่นเดิม

เกาชิววี่ลอบออกจากห้องหนังสือ ตลอดกระบวนการนี้
ไม่มีใครได้เห็นร่องรอยนางเลยสักนิด

ตอนที่เกาชิววี่กลับไปหาภู่เทียนหลาน นางเพิ่งอ่าน
นิยายจบพอดี

“ชิววี่ สนุกมาก นิยายเรื่องนี้เป็นคุณหนูถูกสาวใช้ป้ายสี
บอกว่าคุณหนูทำลายของที่ฮ่องเต้มอบให้ คิดว่านางไถ่โทษ
นิยายเขียนถึงตรงนี้ก็จบแล้ว ยังมีเล่มต่อหรือไม่” ภู่เทียนหลาน
เอ่ย “เล่มต่อเล่าถึงอุบายของสาวใช้นางนั้นที่ถูกเปิดโปง คุณหนู
ได้รับการยืนยันว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ตอนจบคือ ‘ทำดีได้ดี ทำชั่วได้
ชั่ว’ หรือไม่”

เหอะ ตอนจบก็ต้องเป็นแผนการของสาวใช้ราบรื่น คุณหนู
ถูกฆ่าแน่นอนอยู่แล้ว

อยู่ในจวนใหญ่โต ผู้ใดฉลาดมากฝีมือคนผู้นั้นก็จะเป็นฝ่าย
ชนะ ยังคิด ‘ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว’ อันใดอีก น่าขันนัก

ทว่าบนใบหน้าเกาชิววี่ยังคงประดับรอยยิ้มไร้เดียงสาอยู่
“ข้ากลับไปหาก่อนว่ามีเล่มต่อหรือไม่ พรุ่งนี้ค่อยส่งมาให้พี่หญิง”

เกาฉวอวี้พูดแล้วก็จากไป ตอนทีกลับไยังไม่ลืมเอาของ
ของตนกลับไปทั้งหมด

“อ้า!” กู้เทียนหลานนั่งต่ออีกพักหนึ่งก่อนจะได้ยินเสียง
กรีดร้องมาจากฝั่งห้องหนังสือ

กู้เทียนหลานหยุดกาย เดินไปหน้าห้องหนังสือ ก่อนจะ
เห็นสีหน้าชีวเย้วกลายเป็นซีดขาวแล้ว สายตาเต็มไปด้วยความ
หวั่นกลัว

กู้เทียนหลานมองตามสายตาชีวเย้วไป ก่อนจะพบว่าบน
ผนังนั้นว่างเปล่า ทว่าบนพื้นเต็มไปด้วยเศษกระดาษกระจัด
กระจาย

“แม่นาง จะต้องเป็นเกาฉวอวี้ที่ทำเน่ แผนทีนี้เป็นของรัก
ของหวงของนายท่าน หากเสียหายนายท่านจะต้องบันดาลโทษ
เน่ เกาฉวอวี้คิดจะทำลายความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับนาย
ท่านเน่” ชิวเย้วเอ่ยด้วยสีหน้าซีดขาว

ชีวเย้วเอ่ยแล้วก็คลี่เปิดเศษกระดาษพวกนั้นออก พยายาม
เอามาต่อกัน

กู่เทียนหลานเดินเข้าไป หยิบเศษกระดาษพวกนั้นมาจาก
ชีวเยว่ “และขนาดนี้แล้ว ประกอบใหม่ไม่ได้หรอก”

“ท่านต้องไปบอกนายท่านว่าเกาซือวีทำ!” ชิวเยว่เอ่ย

“มีหลักฐานหรือ ถึงเวลาหากเกาซือวีปฏิเสธแล้วกล่าวหา
พวกเรากลับเล่า ไม่เป็นผลดีเลยสักนิด” กู่เทียนหลานเอ่ย

“เช่นนั้นควรทำเช่นไรดีเจ้าคะ” ชิวเยว่อดเอ่ยไม่ได้

“เก็บเศษกระดาษพวกนี้ไว้ แล้วทำเหมือนไม่มีอะไร
เกิดขึ้น” กู่เทียนหลานเอ่ย จากนั้นเก็บเศษกระดาษพวกนั้น
ขึ้นมาทั้งหมด ไขผ้าห่อเอาไว้

ชีวเยว่เสียขวัญมากจริงๆ ดังนั้นจึงไม่ได้สังเกตเห็นว่าแม่
นางกู่ในตอนนั้นแตกต่างจากพวกไม่ได้ความที่นางคิดไว้อย่าง
สิ้นเชิง นางสุขุมลุ่มลึก เผชิญหน้ากับเหตุการณ์เช่นนี้ ใบหน้าไม่
มีความวิตกเลยสักนิด

หลายวันต่อมา ชิวเยว่ตกอยู่ในความเครียด หวังเพียงว่า
นายท่านจะอยู่กับแม่นางเพียงลำพังบ่อยๆ จนลืมเรื่องแผนที่
ฉบับนั้น

ทว่ากู่เทียนหลานก็กำลังรอคอยอย่างเงิบเขีบบ คล้ายรอ
ละครฉากหนึ่ง

ท่ามกลางความร้อร้อนใจไม่สงบของชีวเยว่และความนิ่ง
สุขุมของกู่เทียนหลานวันเวลาก็เลยผ่านไปอีกหนึ่งวัน

มีบางเรื่องราวเกิดขึ้นตามที่คาดการณ์ไว้

เกาซิงมีนิสัยรักสันโดษ ไม่มีสหายมากมายอะไร แต่สหาย
ที่นับนิ้วได้ของเขาพวกนั้นก็เห็นชัดว่าพิเศษไม่ธรรมดา เงินถู
เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของเขา และก็เป็นคนเดียวที่กล้าเล่นตลก
หยอกล้อต่อหน้าเขา

เงินถูกับเกาซิวอวี่โตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก ความสัมพันธ์
ระหว่างทั้งสองไม่เลว เงินถูยังเคยสู้ชกกับตระกูลเกามาก่อน

แม้ว่าภายหลังการสู้ชกจะไม่สำเร็จ แต่ความสัมพันธ์และ
ความรู้สึกยังคงอยู่

เงินถูเป็นคนค่อนข้างขี้สงสัย พอเกาซิวอวี่เอ่ยถึง เงินถูก็
อดอยากรู้ขึ้นมาไม่ได้ พุ่งไปตรงหน้าเกาซิง

“พี่เกา เรือนนี้ของท่านซ้อนของไว้อสองสิ่ง หนึ่งคือพี่สะใภ้
หน้าตาตงงาม อีกหนึ่งคือแผนที่ที่ท่านวาดด้วยมือตนเอง ข้าคิด
แล้วก็นอนไม่หลับ ให้เข้าไปดูหน่อยได้หรือไม่”

เกาซึ่งไม่อนุญาต เงินนั้นก็เลยก่อวณอยู่ตรงหน้าต่อ

“ต่อให้ท่านผ่อนญาติ พี่หญิงก็คงไม่ยอมหรอก พี่หญิง
หวงแผนที่แผ่นนั้นจะตาย ประตูปิดไว้แน่นหนา ข้าอยากจะดูสัก
ครั้งก็ยังไม่ได้อ” เกาชั่ววู้อ่อย

สีหน้าเกาซึ่งดีขึ้นมาบ้าง นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาอยาก
อวดคน อ่อยขึ้นอย่างฝืนใจอยู่บ้าง “ก็ได้อ”

บทที่ 172 ทำชั่วได้ชั่ว

“แม่หาง นายท่านมาแล้ว!” ชิวเย่วีรีบรุดวิ่งเข้ามา สีหน้าหวาดหวั่นกังวลใจ “พาคณะหนูสามกับรองแม่ทัพเงินถูมาด้วยเจ้าค่ะ”

ที่ควรมาก็ต้องมา

ใบหน้าของกู่เทียนหลานไม่ได้แสดงท่าทีตื่นตระหนกแม้เพียงนิด และไร้ซึ่งความกังวล

นางนั่งเฉยๆ อยู่ตรงนั้น สายตาจับจ้องไปที่หน้าประตู

เกาซึ่งเดินมาตรงหน้ากู่เทียนหลาน ยิ่งมองนางยิ่งรู้สึกหลงใหล “ข้ากับเงินถูรู้จักกันมาหลายปี นับได้ว่าเขาเป็นสหายเพียงหนึ่งเดียวของข้า เขาอยากพบเจ้า เจ้าติดอะไรหรือไม่”

ชายผู้นี้ถึงกับรู้จักถามความเห็นของนาง

กู่เทียนหลานไม่ได้ใส่ใจอันใด พยักหน้าตอบ

เกาซึ่งพาภู້เทียนหลานไปยังโถงรับแขก เงินถูกับเกา-
ชีววี่รออยู่ในนั้นก่อนแล้ว พอภู້เทียนหลานปรากฏกาย เกาชีว-
วี่รีบลุกพรุดเข้ามา กอดแขนภู້เทียนหลานไว้ “พี่หญิงภูั นี่คือ
พี่เงิน เวลาสู้ศึกห้าวหาญมากเชียวละ!”

ภูัเทียนหลานกับเงินดูสบตากัน ในตาเงินดูทอประกายตก
ตะลึงสายหนึ่ง ก่อนจะกลบฝังอย่างรวดเร็ว ประสานมือให้ภูั
เทียนหลาน “แม่นางภูั”

ทำให้เกาซึ่งมีใจได้จะต้องงดงามไม่สามัญอยู่แล้ว ทว่า
หญิงนางนี้ไม่เพียงหน้าตางามล้ำ ยังมีกลิ่นอายสูงส่งลึกล้ำเหลือ
ประมาณ หยิ่งตระหงาดจุดต้นเหมยกลางเหมันต์ เหมือนผ่านการ
เคี้ยวกรำในสนามรบมานาน ดั่งดุดขุนศึกอย่างพวกเขาเป็น
พิเศษ

“รองแม่ทัพเงิน” ภูัเทียนหลานพยักหน้า

สายตาเกาซึ่งกับเงินดูต่างร่วงตกลงบนกายนาง ในใจ
เกาชีววี่อัดแน่นไปด้วยความริษยา ทว่ากับเรื่องที่จะเกิด
หลังจากนี้ เกาชีววี่ก็รู้สึกว่าคุณไม่สบอารมณ์ในใจพลันลดลง

“ท่านพี่ พี่เงินกู พวกเราไปดูแผนที่กันเถิด พี่เงินกู ของสิ่ง
นี้ก่อนหน้าก็แขวนไว้ที่หัวเตียงของท่านพี่ หวังแนบยั้ง ท่านรีบ
ไปดูเร็วเข้า”

หลังเกาชีวอวีเอ่ย์จบ ใบหน้ากู่เทียนหลานก็แข็งขึ้นตามที
คาด

เกาชีวอวีห้วยัดกาย คล้องแขนกู่เทียนหลาน เดินตรงไปยัง
ห้องหนังสือ

เงินกูตามไปอย่างนึกสนใจ

ประตูห้องหนังสือผลักเปิด ทว่าตำแหน่งที่แขวนแผนที่ไว้
กลับว่างเปล่า

“พี่หญิงเก็บแผนที่ไปแล้วรี ของที่ท่านพื้มอบให้ พี่หญิง
ทะนุถนอมอย่างที่คาด พวกท่านสองคนรักใคร่กันเช่นนี้ก็ช่างสม
กันจริง ๆ” เกาชีวอวีเอ่ย์ด้วยใบหน้าอิจฉาปนชื่นชม

ดวงตาของเงินกูที่ถูกหล่อหลอกแวววาว

สีหน้ากู่เทียนหลานกลายเป็นกระอักกระอ่วนไม่เป็น
ธรรมชาติยิ่งกว่าเดิม

เกาซึ่งจ้องสีหน้านางอยู่ตลอด สีหน้าแปรเปลี่ยนแล้ว เขา
คิดว่าเรื่องราวไม่ได้ง่ายดายอย่างที่เกาซิวอวีเอ่ยเช่นนั้น เหมือน
นางมีอะไรปิดบังไว้อย่างไรอย่างนั้น

“พี่หญิง อย่าได้ซ่อนไว้เลย รีบเอาของออกมาเถิด” เกา-
ซิวอวีเอ่ยเร่ง

กู่เทียนหลานไม่ขยับ

เงินถูเอ่ยขึ้นเช่นกัน “แม่นางกู่ ข้าขอดูเพียงครั้งเดียว
เท่านั้น”

กู่เทียนหลานยืนอยู่ตรงนั้น ไม่เอ่ยวาจา

เกาซิวอวีกลับยิ้มไว้ เห็นสีหน้าเกาซึ่งยืงนานยืงไม่นานดู

“พี่หญิงไม่เอาของออกมา หรือว่ามีอะไรปิดบัง ของชิ้นนั้น
ถูกพี่หญิงทำพังแล้วหรือไร” เกาซิวอวียังคงเอ่ยด้วยท่าทางไร้
เดียงสา

กู่เทียนหลานอยู่ๆ ก็มองไปทางเกาซิวอวี “เจ้ารู้ได้อย่างไร
ว่าแผนที่พังแล้ว”

สายตานางทอแววสะกดข่มคน เหมือนมอญทะเลลู่ใจคนได้
นางมองจนเกาฉิววี่นิ่งอึ้งไป

ทว่าไม่นานเกาฉิววี่ก็ได้สติกลับมา “พี่หญิง ท่านทำแผน
ที่แผ่นนั้นฟังแล้วจริงๆ หรือ”

เกาฉิววี่เดินอยู่ในห้องรอบหนึ่ง จากนั้นก็หยิบเศษ
กระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากมุมห้อง

นี่ก็เป็นลูกไม้ของเกาฉิววี่ วันนั้นนางจงใจโยนไว้ตรงนี้
แผ่นหนึ่ง จะได้ยืนยันเรื่องที่นางฉีกแผนที่ทิ้ง สองวันผ่านไป คิด
ไม่ถึงว่า ‘หลักฐาน’ จะยังอยู่ตรงนี้ จึงจอกนางนี้ไม่ได้โง่งม

“พี่หญิง ท่านฉีกแผนที่แผ่นนั้นแล้วหรือ” สีหน้าเกาฉิววี่
เหลือเชื่อ “พี่หญิง ท่านฝีมือของที่หวงแหนที่สุดให้ท่าน ท่านก็
ควรเห็นเป็นของสำคัญถึงจะถูก ตอนนี่กลับฉีกทิ้งเช่นนี้ หรือว่า
ท่านจะไม่ได้ชอบท่านพี่ จึงตั้งใจฉีกมันทิ้ง”

หลังเกาฉิววี่พูดจบ เกาชิงก็กำมือแน่น เดินมาตรงหน้า
เทียนหลาน ดวงตาคู่นั้นมองนางอย่างโกรธขี้

เกาชิงไม่เคยเอาใจใครเช่นนี้มาก่อน

เกาชิ่งมอบของที่ตนหวงแหนที่สุดให้นาง ทว่าสุดท้ายกลับ
ถูกฉีกเป็นเศษซาก ในใจเขารู้สึกอเนจอนาถนัก บนกายแผ่วไ
เย็นเยียบ

ชีวเยว้พุ่งเข้ามาจากด้านนอก “ท่านแม่ทัพ เรื่องฉีกแผ่น
ที่นี้ไม่ใช่สิ่งที่ทำ...”

ชีวเยว้ยังพูดไม่ทันจบก็ถูกเกาชิ่งอวี้อีบกระเด็นออกไป
แล้ว เสียงนางขาดห้วนจบลงเพียงตรงนั้น

“ไม่ใช่สิ่งที่ทำ หรือว่าเป็นเจ้าทำรี เจ้ารู้หรือไม่ว่าเป็นโทษ
ตาย” เกาชิ่งอวี้อ่อยเสียงเหี้ยม

ดวงตาชีวเยว้พลันเบิกกว้าง เจ้านายที่นางติดตามไม่ได้
ความ หากนางยังยืนกรานจะออกตัวแทน มีความเป็นไปได้มา
กว่าความผิดนี้จะตกมาที่ตัวนาง กู้เทียนหลานโง่จนตายเอง
หรือว่ายังต้องให้ตนถูกฝังตามไปด้วย

ชีวเยว้หลับตา ไม่เอ่ยวาจาอีก น้ำตาไหลลงจากหางตา

มุมปากเกาชิ่งอวี้เหยียดยิ้มอย่างไม่ทันรู้ตัว

พี่ชายของนางหยิ่งทรนงที่สุด ต่อให้เขาจะชอบหญิงนางนี้ แต่หากความจริงใจถูกเหยียบย่ำแล้ว ก็ไม่มีทางมอบความจริงใจของตนออกมาอีก

เรื่องแต่งงานครั้งนี้คงไม่สำเร็จแน่แล้ว

เกาซิวอวีคิดเช่นนั้น กู้เทียนหลานเองก็คิดเช่นนั้นเช่นเดียวกัน

ทางที่ดีก็ขอให้เกาซิงล้มเลิกงานแต่งงานครั้งนี้เพราะโกรธเกรี้ยวจะดีที่สุด

ในดวงตาเกาซิงมีคลื่นพายุโหมกระหน่ำ เขาบีบคางกู้เทียนหลาน บังคับให้นางเงยหน้าขึ้น “ไม่ว่าเจ้าจะคิดอย่างไร งานแต่งงานนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องจัด ตั้งแต่วันที่เจ้าก้าวเข้าจวนตระกูลเกา เจ้าก็ไม่มีทางออกไปที่ได้ได้อีก”

คิ้วกู้เทียนหลานขมวดเข้าหากัน

สีหน้าเกาซิวอวีแปรเปลี่ยนทันใด

ทั้งสองคนล้วนแต่คิดไม่ถึงว่าผลลัพธ์จะเป็นเช่นนี้

เกาชิวอวีคิด จิ้งจอกนางนี้มีฐานะสูงล้ำในใจท่านพี่กว่าที่คิด ดูท่าคงมีเพียงนางตาย ท่านพี่ถึงจะยอมปล่อยมือ

กู่เทียนหลานคิด หากความผิดนี้ดีตราลงบนตัวนาง แล้วในใจเกาชิงเกิดความเคลือบแคลง คงจะคุมเข้มนางยิ่งกว่าเดิม แน่ เช่นนั้นการที่นางจะออกจากจวนตระกูลเกาได้ก็คงจะยากดูจขึ้นสวรรค์

อยู่ๆ กู่เทียนหลานก็หัวเราะ จนทั้งสามคนในเหตุการณ์งุนงง

นางยื่นมือออกไปปิดมือที่เกาชิงกุมคางนางออก

“เป็นบทละครที่น่าขันนัก” นางยิ้มเอ่ย

“วาจานี้ของเจ้าหมายความว่าเช่นไร” เกาชิวอวีถลึงตามองนาง

“ใช้เศษกระดาษแผ่นเดียวก็บอกว่าข้าฉีกแผ่นที่ได้ ข้าหน่ายใจนัก” กู่เทียนหลานเอ่ย

“หรือว่าต้องเอาเศษแผ่นที่ทั้งหมดออกมา เจ้าถึงจะยอมรับ” เกาชิวอวีเอ่ย

กู่เทียนหลานไม่ได้เอ่ยวาจา แต่เดินไปตรงโตะที่เคยมีแผนที่แขวนอยู่ด้านบน เปิดลิ้นชักออก หยิบกล่องทรงยาวออกมา เดิมทีกล่องนั้นก็เอาไว้ใส่แผนที่

กู่เทียนหลานเปิดออก ด้านในไม่ได้ว่างเปล่า เกาซึ่งเดินเข้ามาหยิบของในนั้นคลี่เปิด เป็นแผนที่ที่เขามอบให้กู่เทียนหลานฉบับนั้น!

เกาฉวูวี่ตะลึงงัน “เป็นไปได้อย่างไร”

เห็นได้ชัดว่านางฉิกแผนที่ฉบับนั้นไปแล้ว

ต่อให้เอาแผนที่มาต่อใหม่ ก็ไม่มีทางสมบูรณ์พร้อมไร้รอยต่อ อีกอย่างในมือนางยังมีเศษแผนที่อยู่

เกาฉวูวี่อดมองกู่เทียนหลานไม่ได้ สีหน้าซีดขาว ในใจเย็นเยียบ เหมือนนางเพิ่งรู้จักกู่เทียนหลานเป็นครั้งแรก นางคิดว่านางจึงจอกตัวนี้โง่เขลา มีดีแค่หน้าตา แต่ยามนี้นางไม่อาจไม่ประเมินอีกฝ่ายใหม่ได้

กู่เทียนหลานมองเกาซิงแล้วเอ่ย “ข้าร่างแผนที่ขึ้นอีกฉบับ
เก็บฉบับที่เจ้าให้ข้าเอาไว้ แขนงฉบับใหม่ไว้ตรงนี้ สองวันก่อน
ข้าเปิดประตูเข้ามา พบว่าแผนที่ฉบับร่างถูกฉีกขาดไปแล้ว”

“ฉบับร่างนั้นมาจากเลือดเนื้อข้า ข้าไม่มีทางฉีกของที่
ตนเองวาดทิ้ง”

สายตาเกาซิงพลันร่วงตกไปที่ตัวเกาซิวอวี่

เป็นนางที่กล่อมให้เจินถู่มาดูแผนที่

นางรู้ได้อย่างไรว่าแผนที่ถูกฉีกขาด

หลายวันนี้เกาซิวอวี่ก็ชอบมาที่เรือนแห่งนี้

หลายเรื่องราวปะติดปะต่อกันขึ้นในหัว ก่อนจะปรากฏเป็น
ความจริงเรื่องหนึ่ง

เกาซิงเดินไปตรงหน้าเกาซิวอวี่ ฝ่ามือตบลงบนใบหน้า
นาง จนทำให้นางล้มลงไปกองกับพื้น ใบหน้าขาวนวลแดงเถือก
ทันใด ทั้งรอยฝ่ามือหนักๆ เอาไว้

น้ำตาของเกาซิวอวีร์่วงพรูออกมาทันใด มองเกาซิงอย่าง
น้อยเนื้อต่ำใจ

ความสัมพันธ์สิบปีระหว่างนางกับเกาซิง ฐานะนางในใจ
ท่านพี่ไม่อาจเทียบเคียงกับจิ้งจอกนางนี้ได้แม้เพียงนิด!

ในสายตาของเกาซิงเต็มไปด้วยความอาฆาต เงินถูกริบ
ขวางเอาไว้ “แม่นางกู่ช่างจริงใจกับพี่เกานัก ถนอมของที่พี่เกา
มอบให้ถึงขั้นนี้ ถึงกับร่างเพิ่มอีกฉบับ ยังเก็บของรักที่พี่เกามอบ
ให้ไว้อย่างดี”

สีหน้าของเกาซิงดีขึ้นมาบ้าง ความอาฆาตในแววตาจาง
หายไปส่วนหนึ่ง

เกาซิงก้มมองเกาซิวอวีที่นั่งอยู่บนพื้นด้วยสายตาเย็น
เยียบ

“ข้าคิดว่าเจ้ารู้มาตลอดว่าตนเองควรปฏิบัติตนอย่างไร
อะไรเป็นสิ่งที่เจ้าไม่ควรทำ หากแม้แต่เรื่องนี้เจ้ายังไม่เข้าใจ
เช่นนั้นก็ไม่ต้องอยู่ในจวนตระกูลเกาแล้ว” เกาซิงเอ่ย

น้ำตาของเกาฉีวอวีไหลยิ่งกว่าเดิม นางคุกเข่าลงตรงหน้า เกาชิง “ท่านพี่ ข้าผิดไปแล้ว ท่านพี่ละเว้นข้าสักครั้ง ข้าไม่กล้า อีกแล้ว”

เกาชิงไม่สั่นคลอนแม้เพียงนิด

เกาฉีวอวีปล้นมองไปทางกู่เทียนหลาน หันไปโขกศีรษะ ให้ปีศาจจิ้งจอกที่นางชิงชังริษยา “พี่หญิง ชีวอวีผิดไปแล้ว พี่หญิงให้อภัยชีวอวีสักครั้งเถิด ชีวอวีไม่กล้าทำผิดอีกแล้ว”

ใบหน้าจิ้มลิ้มสวยสดของเกาฉีวอวีเต็มไปด้วยน้ำตา ทำให้คนมองรู้สึกสงสารจับใจ

กู่เทียนหลานทำเพียงมองด้วยสายตาเย็นเยียบ

แม้ว่าเกาฉีวอวีจะทำที่เป็นรู้สึกผิด แต่ในใจนางเกรงว่าคง แค้นจนอยากจะฆ่าตนเป็นแน่ หากเป็นแต่ก่อน กู่เทียนหลานคง เลือกลองรกรากถอนโคน แต่สถานการณ์ยามนี้...

กู่เทียนหลานเอ่ยกับเกาฉีวอวี “นิยายเรื่องนั้นที่เจ้ามอบให้ ข้า ข้าหาเล่มต่อพบแล้ว คุณหนูลบล้างมลทิน สาวใช้ที่ป้ายสี คุณหนูถูกโอบยตีจนตาย”

ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

กู่เทียนหลานเอ๋ยกับเกาซิง “เห็นแก่ที่นางยังเล็กไม่รู้ความ
ครั้งนี้ละเว้นนางก่อนแล้วกัน”

ต่อให้เกาซิวอวีจะขอร้องอ้อนวอนกี่ครั้ง เกาซิงก็ไม่
สั่นคลอน พอวาจานี้ของกู่เทียนหลานเอ๋ยออกมา เกาซิงก็พลัน
โบกมือ

“ขอบคุณพี่หญิง! ขอบคุณพี่หญิง!”

เงินถูประคองเกาซิวอวีออกจากเรือน

รอดีนออกมาไกลแล้ว เงินถูจึงเอ่ย “เห็นชัดว่าแม่นาง
ท่านนั้นไม่ธรรมดา ภายหน้าเจ้าอยู่ห่างนางไกลๆ เถิด”

เกาซิวอวีพยักหน้าอย่างว่าง่าย ทว่าในใจกลับคิด จังจอก
นางนั้นอยู่หนึ่งวัน จวนตระกูลเกาแห่งนี้ก็จะไม่มีที่ยืนให้นางอีก
หนึ่งวันเช่นกัน อีกทั้งพอดิคิดว่าในใจท่านพี่มีแค่จังจอกนางนั้น
แต่นางกลับเป็นแค่ฝุ่นผงไร้ตัวตน ความแค้นหอบหนึ่งก็แผ่
ขยายอยู่ในใจ

ต่อให้ตนจะต้องตายพร้อมนางจึงจอกนั้น ก็ไม่มีทางยอม
เห็นนางได้ใช้ชีวิตมีความสุขกับท่านพี่

เกาชีวอวีหุบตาลง ในแววตามีประกายเคียดแค้น
คละคลั่ง

หลังเกาชีวอวีกับเงินถูจากไปแล้ว ในห้องหนังสือเหลือแค่
กุ้เทียนหลานกับเกาชิง

ชีวเยว้ที่ล้มหมอบอยู่บนพื้นได้สตินานแล้ว ถอยออกไป
แล้วค่อยๆ ปิดประตูลง นางหันหลังอิงประตู อึ้งอยู่นานกว่าจะ
ได้สติ

ทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อครูทำให้นางตกใจเกินไปแล้ว

นางคิดว่าที่ตนปรนนิบัติเป็นนายไม่มีสมong ถูกเกาชีวอวี
หลอกล่ออยู่ในกำมือ ทว่ายามนี้พอได้สติกลับมา ความจริงแล้ว
คนที่อยู่ในกำมือกลับเป็นเกาชีวอวี

นายที่นางปรนนิบัติไม่ได้ทำอะไร รอเพียงให้เกาชั่ววีมา
ติดกับเจียบๆ ความหลักแหลมระดับนี้ เทียบกับคนส่วนใหญ่ใน
ตระกูลใหญ่แล้วก็สูงล้ำกว่ามาก

ชีวเย้วสุดลมหายใจลึกๆ ท้าวร่างหนาวเหน็บ ก่อนจะเดิน
โซเซจากไป

ดบอ ยาบ

บทที่ 173 กลยุทธ์หลอกล่อ

“แผนที่จะบับร่างแขวนตั้งแต่เมื่อไหร่” เกาชิงเอ๋ยถาม

กู่เทียนหลานตอบ “สามวันก่อน”

“เจ้าใช้เวลาวาดภาพนั้นกี่วัน” เกาชิงเอ๋ยถามต่อ

กู่เทียนหลาน “สองวัน”

“ฝีมือดีนัก” เกาชิงเอ๋ย แผนในที่ที่เขาวาดรายละเอียดซับซ้อน เกี่ยวพันถึงชื่อหุบเขา แม่น้ำ ลำธาร บึงมากมาย ตอนเขาวาดใช้เวลายาวนานถึงสามปีเต็ม

“เกาซิวอวี่ไม่รู้จักของ หากเป็นเจ้าคงมองออก เห็นจุดจริงเท็จในนั้น” กู่เทียนหลานเอ๋ย

“เจ้าเล่ห์นัก” เกาชิงเอ๋ยชมอีกครั้ง

แม้เกาซิวอวี่ไม่ได้เป็นคนฉลาดหลักแหลมอะไร แต่ก็มีสมอง นางไม่ได้มีสายเลือดตระกูลเกา ทว่ากลับอยู่ในตระกูลเกาได้อย่างสุขสบาย ไม่ว่าผู้ใดก็เห็นนางเป็นคุณหนูตระกูลเกา

แต่อยู่ต่อหน้านาง เกาซึ่งอึกกลับพ่ายแพ้ไม่เป็นท่า ไร
กำลังโตกลับแม่เพียงนิด

“ข้าไม่รู้ว่าท่านแม่ทัพกำลังพูดอะไร” กุ้เทียนหลานเอ่ยด้วย
สีหน้าเรียบเฉย ไรอารมณ์ความรู้สึก

เกาซึ่งยื่นมือออกไป นิ้วหยาบกร้านจิ้มหน้าผากกุ้เทียน
หลานเบาๆ “อุปายความคิดพวกนั้นของเจ้าข้ารับรู้ดี แต่เจ้าร่าง
ภาพจากภาพวาดข้า นับได้ว่ามีใจ ข้าดีใจยิ่ง”

กุ้เทียนหลานหลุบตา บดบังความรู้สึกในนั้น ทว่าอยู่ใน
สายตาเกาซึ่งก็เหมือนกับกำลังเขินอาย เกาซึ่งจึงดีใจยิ่งกว่าเดิม

“วันมะรืนก็จะเป็นวันแต่งงาน อย่าออกไปที่ใด อยู่เตรียม
ตัวในเรือนให้ดี” เกาซึ่งเอ่ย

หลังจากเกาซึ่งจากไป กุ้เทียนหลานอดเงยหน้าขึ้นไม่ได้
มองทิวทัศน์นอกหน้าต่าง

ปลายฤดูหนาวแล้ว ด้านนอกก่อตัวเป็นน้ำแข็งหนา
อารมณ์ความรู้สึกหนักอึ้งกดทับลงมา มีเวลาเหลือเพียงสองวัน

ชีวะเยร์ยังคงปรนนิบัติอยู่ข้างกายกู่เทียนหลาน

เพียงแต่ในใจนางเกิดความกลัวอย่างบอกไม่ถูก นึกถึง
เรื่องที่เกิดในวันนั้น ในใจนางยังหวาดหวั่นอยู่เช่นเดิม

ที่อยู่ต่อหน้านางหาใช่แม่นางใจดีไร้เดียงสาอีก แต่เหมือน
เป็นภัยพิบัติสัตว์ร้ายพวกนั้น

ชีวะเยร์ปรนนิบัติกู่เทียนหลานล้างหน้าล้างตา จากนั้นรีบ
ถอยออกไป

นางเดินเลาะไปตามระเบียบทางเดิน ก่อนจะพบกับคนผู้
หนึ่งเข้า เห็นผู้มาเยือน ชีวะเยร์มือสั่นกระตุก ลูกเขาลงทันใด
“บ่าวการวะคุณหนูสาม”

บนกายเกาะชีวะอวิสวมเพียงชุดธรรมดาสามัญ กลิ่นอายยั่ว
เย้าทรงเสน่ห์บนตัวหายไป ที่เหลืออยู่มีแต่ความสดใสของแม่
นางน้อยอายุสิบหกสิบเจ็ด แต่กระนั้นนัยน์ตานางก็ยังชุ่มช่อน
ความเย็นเยียบเอาไว้ ดูคลุ้มคลั่งยิ่ง

“ลูกขึ้นเถิด”

ชีวะเยร์หดยัดกายลุกขึ้น ยืนตัวสั่นเทิ้มอยู่ข้างกายเกาะชีวะอวิ

“อีกสองวัน จวนแห่งนี่ก็จะเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่แล้ว”
เกาซิวอวีเอ๋ย

ซิวเย่ว์ไม่ได้เอ่ยวาจา

“เจ้ารู้หรือไม่ข้อแรกของการเป็นบ่าวคือสิ่งใด ชีวิตนาย
สำคัญกว่าชีวิตบ่าวรับใช้ เจ้าอยากเป็นบ่าวรับใช้ที่ดี แต่
ช่วงเวลาเป็นตาย เจ้ากลับเลือกชีวิตของตนเอง” เกาซิวอวีเอ๋ย
เสียงเรียบ ทว่าที่พูดออกมาก็เป็นสิ่งที่ซิวเย่ว์หวั่นวิตกที่สุด

นี่เป็นสาเหตุที่นางทำตัวพะวักพะวนในช่วงสองวันนี่

แม่นางผู้นั้นเป็นเจ้านายที่ดี

ทว่านางกลับไม่ใช่บ่าวรับใช้ที่ดี

หากวันนั้นนางไม่ได้กล่าวการข่มขู่ของเกาซิวอวี แล้วพูด
ความจริงออกไป...

แต่บนโลกไม่มีคำว่าถ้าหาก

แม่นางกุ่มองนางแค่สายตาเดียว ก็รู้สึกว่สายตานี้มีดมืด
นัก เหมือนกำลังคิดหาวิธีมาจัดการนาง ตอนนั้นยังเห็นแม่นางกุ่ม
ถลกหนังควั่นกระดูกนางด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก

ในใจชีวเยร์หวาดหวั่นยิ่งกว่าเดิม ฟุ้งถึงขีดสุดในตอน
ที่เกาชีวอวีเอย่วาจาออกมา

ชีวเยร์คุกเข่า “คุณหนูสาม ขอร่องท่านได้โปรดช่วยบ่
ด้วย ไม่ว่าเรื่องอะไรบ่ว่ล้นแต่ฟังท่าน!”

ใบหน้าเกาชีวอวีแยมย้มในที่สุต “หากเจ้าฟังข้ การ
เปลี่ยนแปลงนั้นก็จะไม่เกิดขึ้น ชีวิตเจ้าก็จะรักษาเอาไว้ได้”

จวนตระกูลเกาประดับผ้าแดงไว้ทุกหนแห่ง หลายจุดแปะ
คำว่า ‘สุข’ เอาไว้ ความมงคลล้นหลามหนาแน่น

ใบหน้าแต่ละคนล้นแต่ประดับรอยย้ม เหมือนตนเอง
แต่งงานเองอย่างไรร่อย่างนั้น

มีเพียงเจ้าสาวที่อยู่ในห้องที่มีใบหน้าเย็นเยียบ ความรู้สึก
นึกคิดทั้งหมดล้วนแต่ซ่อนอยู่ในแววตา นิ้วมือนางเคาะโต๊ะ
เหมือนกำลังรออะไรอยู่

ชีวเยวีเฝ้าอยู่หน้าประตู ทำตามคำสั่งเกาซึ่ง ไม่ให้คนนอก
เข้า

ในห้องจุดกำยานกลิ่นหอมโชย คนสุดท้ายแล้วชนรู้สึก
ง่วงงุน กู้เทียนหลานหรือตาครูหนึ่ง ทว่าในตอนที่ลืมตาอีกครั้ง
พบว่าตรงหน้าตนมีคนเพิ่มมาหนึ่งคน

เกาชีววียืนอยู่ตรงนั้น ก้มมองนาง

ที่เกาชีววีซึ่งซึ่งที่สุดก็คือการที่นางยังคงทำที่สุขุมเอาไว้
ได้อยู่

“วันสำคัญเช่นนี้ พี่หญิงถึงกับหลับเสียได้ ดูท่าจะไม่ได้ใส่ใจกับงานแต่งงานครั้งนี้เลยสักนิด” เกาชีววีเอ่ย

“นั่นก็ต้องขอบคุณเจ้า กลัวข้าตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ
ดังนั้นจึงเพิ่มของใส่ในกำยาน” กู้เทียนหลานเอ่ย

เกาชีวอวีพลันหัวเราะรำ ไบหน้าสวยสดหัวเราะได้ปิด
เบี่ยนัก

“พี่หญิง ข้าชิงชังท่านนัก หากไม่มีท่าน ข้าก็ไม่มีทางเป็น
เช่นนี้ ท่านพี่ไม่มีทางไม่ต้องการข้า”

“สำหรับเจ้าแล้วเกาซึ่งสำคัญเพียงนั้นเลยหรือ”

“มีเพียงท่านพี่ที่ดีกับข้า หากไม่มีท่านพี่ ข้าคงถูกโบยตีจน
ตายไปนานแล้ว ท่านพี่เป็นคนเดียวที่ดีกับข้า” เกาชีวอวีเอ่ย

ปีนั้นเสนาบดีกรมกลาโหมเกาอยู่ในหอศนิกา เสด็จศึก
หญิงศนิกานางหนึ่ง คนหนึ่งสูงศักดิ์เหลือประมาณ คนหนึ่งต่ำ
ต้อยดุจโคลนตม เดิมทีควรเป็นการช้องแะเพียงแค่ชั่วครู่
ชั่วคราวเท่านั้น

แต่กระนั้นหลายปีหลังจากนั้น หญิงศนิกากลับพาลูกอายุ
แปดเก้าขวบมาเยือน บอกว่าเป็นลูกของเสนาบดีกรมกลาโหม
ตนเองเลี้ยงดูมาโดยตลอด แต่เพราะว่าชีวิตตนอยู่ได้อีกไม่นาน
ไม่อาจดูแลเด็กคนนี้ได้อีก ดังนั้นจึงพาลูกมาหาพ่อ

สายเลือดตระกูลเกามีอาจปล่อยให้ร้อนร่อยุ่ข้างนอก

เสนาบดีกรมกลาโหมเฝ้าให้คนตรวจสอบเรื่องนี้ ผลลัพธ์ก็ทำให้คนปากอ้าตาค้าง เด็กคนนี้หาใช่ลูกของเสนาบดีกรมกลาโหมเฝ้า หญิงคนิกานางนั้นส่งนางเข้าจวนตระกูลเฝ้าก็เพราะอยากยืมมือนางเอาเงินจากจวนตระกูลเฝ้า

เสนาบดีกรมกลาโหมโกรธหนัก สั่งโบยสองแม่ลูกให้ตาย

เด็กน้อยไม่นานก็ถูกโบยจนลมหายใจวายริน ทว่าร่างเต็มไปด้วยเลือด ดวงตาแดงช้ำเช่นกัน ในตอนที่นางคิดว่าตนจะตายแล้ว กลับมีร่องเท้าคู่หนึ่งหยุดอยู่ตรงหน้า

นางพยายามแหงนมอง สุดท้ายก็เห็นใบหน้าของผู้มาเยือนได้เด่นชัด

เด็กหนุ่มโครงหน้าคมสัน เริ่มแตกหนุ่มแล้ว เหมือนพยัคฆ์หนุ่มก็ไม่ปาน

เขาอุ้มนางเข้าไปในเรือน

หลังจากนั้นมาจวนตระกูลเฝ้าก็มีคุณหนูสามที่เป็นธิดาสายรองเพิ่มอีกนาง

เด็กผู้หญิงคนนั้นก็ชื่อเกาฉิววี่ เด็กหนุ่มผู้นั้นก็เป็นเกาชิง

ดวงตาของเกาชวอวีตามติดเกาชิ่ง ไม่นานแวตาก็ค่อยๆ
แปรเปลี่ยนไป

เกาชิ่งเป็นครอบครัวเพียงหนึ่งเดียวของนาง ในใจนางมี
ความหวังซ่อนเร้น หากนางได้อยู่กับท่านพี่ไปตลอดกาลก็คงจะ
ดี

อยากแต่งให้เกาชิ่ง อยากกลายเป็นภรรยาเขา ไม่อาจยอม
ให้หญิงใดเข้าใกล้เขา หลายปีมานี้เกาชิ่งไม่เคยเก็บสตรีใดมาใส่ใจ

จนกระทั่งหญิงตรงหน้าปรากฏตัว

เกาชิ่งหวั่นไหวจริงๆ แล้ว

เกาชวอวีสัมผัสได้ถึงความสั่นไหวและความคลุ้มคลั่ง นาง
เหมือนคนจมน้ำ สูญเสียฟางเส้นสุดท้ายในการมีชีวิต

เกาชวอวีนั่งลงข้างกุ้เทียนหลาน เขยคางนาง “ข้าไม่เข้าใจ
เลยจริงๆ ใบหน้านี้มีดีอะไรกันแน่ ถึงกับทำให้ใจท่านพี่หวั่นไหว
ได้!”

ทั้งร่างของกู่เทียนหลานอ่อนยวบ สายตาเลื่อนลอยจ้อง
เกาฉิววี่

เกาฉิววี่เอาสุราที่ตนนำมาออกมา หยิบถ้วยสะอาดมา
สองใบ รินใส่แต่ละใบ จากนั้นก็ยื่นหนึ่งใบนั้นมาตรงหน้ากู่เทียน
หลาน

“นี่เป็นสุราผสมพิษ หนึ่งในอีกจบชีวิต วันนี้ข้าจะลงนรกเป็น
เพื่อนเจ้า” เกาฉิววี่เอ่ย

นางไม่อาจเห็นคนผู้นี้แต่งให้เกาฉิง แต่หากฆ่าคนผู้นี้แล้ว
ท่านพีก็จะต้องฆ่านางแน่นอน เทียบกับการตายในมือท่านพี
แล้ว ไม่สู้ตายไปพร้อมกับคนผู้นี้

นางตายแล้วก็ไม่ได้คิดปล่อยคนผู้นี้ แม้ไปยมโลกนางก็จะไม่
ยอมให้หญิงนางนี้ได้อยู่ดีมีสุข

กู่เทียนหลานจ้องสุราพิษตรงหน้า

เกาฉิววี่อยากตาย แต่นางไม่ได้อยากตาย

นางไม่ยื่นมือออกไปรับ เกาฉิววี่ถึงกับคิดจะจับนางกรอก
ปาก

กู่เทียนหลานยิ้ม “ความจริงแล้วเจ้ามีหนทางที่ดีกว่านี้”

มือเกาชิววีหยุดชะงัก “หนทางใดรี”

กู่เทียนหลานชี้ชุดเจ้าสาวบนเตียง “หรือว่าเจ้าไม่อยากจะลองใส่ดู เจ้ากับข้าหุ่นใกล้เคียงกัน หากเจ้าสวมชุดนี้ แต่งให้เกาชิง...”

สีหน้าเกาชิววีกระตุกค้าง ไม่นานในดวงตานางก็ส่องประกาย

สวมชุดเจ้าสาว แต่งให้เกาชิง แม้จะมีเวลาเพียงแค่นี้

นางไม่บีบคั้นให้กู่เทียนหลานดื่มสุราพิษอีก แต่เดินไปที่เตียงถอดชุดตนเองออก สวมชุดเจ้าสาวหรูหรา นั้น แล้วเอาผ้าคลุมสีแดงคลุมลงบนศีรษะ ในตอนที่ผ้าคลุมร่วงตก กู่เทียนหลานมองเห็นรอยยิ้มพึงพอใจอยู่บนใบหน้านาง

เกาชิววีที่คลุมผ้าคลุมหน้าหุ่นไม่ได้แตกต่างจากกู่เทียนหลานตอนนี้เลยสักนิด

กู่เทียนหลานที่เดิมตัวอ่อนยวบนิ่งตัวตรงแล้ว

นางเก็บเสื้อผ้าบนพื้นของเกาชี่วัวมาสวมลงบนกายตน

นอกจวนตระกูลเกา เหลาสุราฝั้ตรงข้าม มีคนชุดดำสองคนนั่งอยู่ แม้สวมเสื้อผ้าธรรมดา แต่ก็ยังยากที่จะกลมกลืนไปในฝูงชน

สายตาพวกเขาวิ่งไปยังจวนตระกูลเกาที่อยู่ไม่ไกล จ้องสีแดงสดบาดนัยน์ตานั่น

“ท่านแม่ทัพ จวนตระกูลเกาคุ่มกันแน่นหนา รอบประตีย์วแขกเหรี้อมาเยือน คงยากที่จะไม่เกิดช่องโหว่ พวกเราสามารถปลอมเป็นแขกที่มาดื่มสุรามงคล...” หลัวหนิงเอ่ย

กงซุนอี้เจียบเสียงไม่เอ่ยวาจา

พวกเขาทั้งสองอยู่ในห้องส่วนตัว ได้ยินเสียงดังมาจากห้องข้างๆ

“สุหยินใหม่ของแม่ทัพเกาท่านนี้ ความจริงแล้วหาใช่สาวชานา ได้ยินมาว่าแม่นางผู้นั้นแซ่กู่ ราศีไม่สามัญ เห็นชัดว่ามาจากครอบครัวตระกูลใหญ่”

“แม่นางท่านนี้มีฝีมืออยู่บ้าง ช่วงสั้นๆ แต่ไม่กั้วถึงกับ
การบั่นทอนหัวรั้นของแม่ทัพเอกได้”

“ได้ยินว่านางยังเก่งกลศึก หรือเรื่องการศึกกับแม่ทัพเอก
บ่อยๆ ค่อยกันที่ใช้เวลาเป็นวัน”

“แต่ว่าแม่นางท่านนั้นพลัดตกเหว สมองกระแทกจนเกิด
ปัญหา ลืมว่าตนเองเป็นผู้ใด...”

มือทั้งสองที่วางอยู่บนโต๊ะของกงซุนอ้อดก้ำแน่นไม่ได้ ลม
หายใจกลายเป็นรุนแรงขึ้น

ในใจหลัวหนิงเริ่มคาดเดาได้รางๆ แล้วเช่นกัน “ท่านแม่
ทัพ เจ้าสาวเอกซึ่งคงไม่ใช่...”

พริบตาเดียว กงซุนอ้อที่นั่งอยู่ตรงข้ามเขาก็หายไปอย่างไร
ร่องรอย

แขกหรือเข้าสู่งานเลี้ยง

หลัวหนิงกับกงซุนอ้อไปชิงเทียนเชิญจากตระกูลเศรษฐีของ
ชีชวนตระกูลหนึ่งมา สวมเสื้อผ้าของพวกเขามา เข้าไปในจวน
ตระกูลเอก

หลัวหนิงสัมผัสได้ว่าคนที่อยู่ข้างกายตนเหมือนสัตว์ร้าย
คลุ้มคลั่ง ช่มกลิ่นความกระหายเลือดเอาไว้ภายใน พร้อมจะ
ระเบิดออกได้ทุกเมื่อ

ที่นี่คือชีซอน เป็นจวนตระกูลเกา พวกเขาหลบเข้ามาใน
ถ้ำศัตรูกันลำพัง สำรวมเก็บกักอารมณ์หน่อยจะเป็นการดี

“ท่านแม่ทัพ...” หลัวหนิงกำลังคิดเอ๋ยเตือน คนข้างกาย
กลับหายไปอย่างไร้ร่องรอยอีกแล้ว

เงาร่างสายหนึ่งลอบข้ามผ่านจวนส่วนหลังของจวนตระกูล
เกา สุดท้ายหยุดอยู่หน้าห้องนอนเจ้าสาว สายลมพัดเปิด
หน้าต่าง เงาร่างสายหนึ่งกระโดดเข้าหน้าต่างไป

ตอนที่เห็นคนที่นั่งอยู่บนเตียง ลมหายใจงซุนอึ้อพลัน
กลายเป็นหยุดค้าง ร่างกายเขาเกร็งแน่น ริมฝีปากเม้มสนิทเข้า
หากัน จ้องคนบนเตียงตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น

อาหลาน!

งซุนอึ้อเดินเข้าไป ในตอนที่มือเขาร่วงตกลงบนผ้าคลุม
หน้า มือเขายังสั่นเทิ้มตลอดกระบวนการ

กงซุนอู้เปิดผ้าคลุมหน้าออก ในตอนที่เห็นใบหน้าใต้ผ้า
คลุมชัด ความบ้ำคลั่งในดวงตากงซุนอู้กลายเป็นเย็นเยียบไร้
ขอบเขต

ไม่ใช่อาหลานของเขา!

ความหวังในใจเขาดับมอดแล้ว ที่เหลืออยู่มีแค่ความหนาว
เหน็บไร้ที่สิ้นสุด ถึงขั้นก่อเกิดความสั่นไหวสายหนึ่ง

ยอดหญิงสองแคว้น ทวงแค้นสองภพ 6

进击的王妃

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

进击的王妃

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited, Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

桔子面条 Ju Zi Mian Tiao.

ยอดหญิงสองแคว้น ทวงแค้นสองภพ เล่ม 6 / 桔子面条 Ju Zi Mian Tiao: เขียน; หนินอี: แปล จาก
进击的王妃. — กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1), 718 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. หนินอี, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6893-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาด้านงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จีระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโพนารสกุล

พิสูจน์อักษร สุคนธา กิ่งก้าน

ราคา 215 บาท